

И какъ да ходи тамъ, когато треперѣше като листъ, щомъ чуеше името Зозо... Той почна дори да го сънува. Щомъ заспи, изведнажъ цѣлата стая се обръщаше на черна дъска. Четиритѣ стени на тая грамадна черна дъска блѣсваха и се покриваха съ хиляди числа 3030, 3030. Въ мигъ всѣка една цифра ставаше човѣшко око... И тия чудни очи се смѣха и му викаха:

— Зозо!... Зозо!... Зозо!...

(Продължава въ втора книжка)

Александъръ Спасовъ

ГАРВАНЪ И ЛАСТОВИЧКИ

Гарванътъ:

Ластовички, въ тоя кжтъ събрани,
кой ще ви предвожда презъ балкани?
Нека да ви стана азъ водачъ,
азъ съмъ храбъръ и съмъ съ мощенъ грачъ.

Ластовичкитѣ:

Хубаво бе, Гарчо, тръгвай съ насъ,
проба да направиме завчасъ.

Гарванътъ отпредъ се въ мигъ намѣри,
гордо той крилата си разпери,
и извика: „Хайде! Тоя день
на летежъ учете се отъ менъ!“

Вдигнаха се хиляди крила
Гарчо ужъ лети като стрела,
ала кой знай какъ така се случи,
толкозъ много какъ ги той изучи,
ето всички стигатъ до балкана,
а пъкъ Гарчо най-назадъ остана.
Ластовичкитѣ се връщатъ вече
и му викатъ още отдалече:

— Гарчо, бре, я остани си тукъ,
и безъ тебъ ще стигнемъ ние югъ,
Върно е, че имашъ силенъ грачъ,
ала те не бива за водачъ.

Лжечаръ Станчевъ